

Sygn. akt I C 363/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	sekr. sąd. Justyna Wieteska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. przeciwko A. G.

o zapłatę kwoty 216.351,23 zł

I. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. kwotę 216.351,23 zł (dwieście szesnaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwoty 215.618,88 zł (dwieście piętnaście tysięcy sześćset osiemnaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) od dnia 20 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. kwotę 15.417,00 zł (piętnaście tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 14.400,00 zł (czternaście tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 363/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. pozwem z dnia 20 stycznia 2016 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej A. G. na jego rzecz kwoty 215.618,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 732,35 zł bez odsetek, o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa według norm. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwana zawarła z (...) S.A. (wierzycielem pierwotnym) w dniu 4 października 2006 roku umowę kredytu na cele mieszkaniowe (...) o numerze (...), zmienionej następnie aneksem nr (...) z dnia 17 października 2006 roku. Zabezpieczeniem spłaty kredytu są hipoteki ustanowione na nieruchomości na zakup, której został udzielony w/w kredyt, będącej własnością pozwanej, położonej w miejscowości N., objętej księgą wieczystą KW nr (...) tj. hipoteka zwykła do kwoty 198.493,00 zł oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 99.247,00 zł. Pozwana nie wywiązała się z warunków zawartej umowy kredytowej i wierzyciel pierwotny wypowiedział powyższą umowę w dniu 2 czerwca 2009r, zaś w dniu 30 lipca 2009r wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu została nadana klauzula wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 7 września 2009r sygn. akt (...), a następnie postanowieniem tegoż Sądu z dnia 25

marca 2013r. została nadana klauzula na rzecz Banku (...) S.A. – następcy pierwotnego wierzyciela (sygn. akt I Co 444/13). Wierzyciel pierwotny w dniu 23 września 2009r skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) B. C. (1) wniosek egzekucyjny przeciwko dłużniczce, w którym zawarł również wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości. W dniu 1 czerwca 2012r. Komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego odnośnie nieruchomości, zaś w dniu 23 lipca 2012 roku w całości wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. W styczniu 2013 roku nastąpiło połączenie w trybie art 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Banku (...) S.A. z (...) Bankiem S.A. i w efekcie powyższego powstał Bank (...) S.A. z siedzibą we W.. W dniu 25 października 2013r. została zawarta umowa cesji wierzytelności, w wyniku której wierzyciel dokonał przelewu na rzecz powoda przysługujących mu i w.w wierzytelności wobec pozwanej. Na żądanie pozwu składają się 215.618,88 zł – zaległa część kapitału i należnych odsetek wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następnego po dacie wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kwota 732,35 zł – koszt dochodzenia zaległej należności (k. 3 – 6).

W dniu 27 stycznia 2016 roku Sąd Okręgowy w (...)w sprawie sygn. akt (...) wydał w sprawie niniejszej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 52).

W ustawowym terminie sprzeciw od tegoż nakazu zapłaty wniosła pozwana, wnosząc o jego uchylenie podnosząc zarzuty oparte na treści art 411 pkt 1 k.c., art 6 k.c. oraz art 117 § 2 k.c. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania wg. norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, iż wobec tego wierzyciela pozwana nie posiada żadnych zobowiązań (art 411 pkt 1 k.c.) - nie podpisywała z nim żadnych umów, ani porozumień, nie otrzymała też w ustawowym terminie informacji o wykupieniu tych zobowiązań. Nawet gdyby zaś przyjąć, iż powyższe roszczenie jest do zaspokojenia to uległo ono przedawnieniu w dniu 28 lipca 2015 roku (k. 57 – 59).

Powód w piśmie procesowym z dnia 02 marca 2016 roku, stanowiącym odpowiedź na sprzeciw pozwanej podtrzymał swoje stanowisko w sprawie (k. 64 – 67).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2006 roku A. G. zawarła z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...), zgodnie z którą bank udzielił jej kredytu w kwocie 198.493,00 zł na okres 122 miesięcy tj. od dnia 05 października 2006 roku do dnia 12 listopada 2016 roku, z przeznaczeniem na zakup nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w N. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Kredyt ten był oprocentowany wg. zmiennej stopy oprocentowania stanowiącej sumę zmiennej stawki odniesienia oraz stałej marży Banku w wysokości 0,90 punktów procentowych. Na dzień podpisania umowy oprocentowanie wynosiło 5,12%. W umowie zastrzeżono również możliwość naliczania opłat za wysyłane przez bank wezwania do zapłaty i upomnienia w przypadku braku terminowej spłaty rat wg. stawek określonych w Taryfie prowizji i opłat (...) Banku S.A. Nadto zastrzeżono, iż od kwoty kapitału niespłaconego w terminie określonym w umowie bank od dnia następnego będzie pobierał odsetki według stopy procentowej obowiązującej w Banku dla zadłużenia przeterminowanego. Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego ustalono zaś jako oprocentowanie zmienne wynoszące czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Wreszcie zastrzeżono, iż w przypadku niewykonania przez kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, w tym braku spłaty zaległych należności, w terminie określonym w wezwaniu do zapłaty, Bank będzie miał prawo do wypowiedzenia umowy. Aneks nr (...) z dnia 17 października 2006 roku zmieniono przedmiotową umowę w ten sposób, iż określono okres spłaty na 123 miesiące, a ostateczny termin spłaty na dzień 12 grudnia 2016 roku (umowa – k. 14 – 16, aneks – k. 17).

Początkowo pozwana wywiązywała się ze swoich zobowiązań i spłacała poszczególne raty kredytu, jednakże w 2009 roku przestała się z tego obowiązku wywiązywać. W związku z powyższym pismem z dnia 02 czerwca 2009 roku Bank wypowiedział jej umowę kredytu z 30 dniowym okresem wypowiedzenia liczonym od dnia doręczenia wypowiedzenia i wezwał ją do spłaty w tym terminie całości wymagalnego zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy, które

to zobowiązanie na dzień 02 czerwca 2009 roku wynosiło: kapitał – 168.199,44 zł, odsetki umowne – 4.704,68 zł, odsetki karne – 313,85 zł, prowizje i opłaty – 80,00 zł (wypowiedzenie umowy – k. 18).

W dniu 30 lipca 2009 roku Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w którym oświadczył, iż wymagalne zobowiązanie pozwanej z tytułu w.w kredytu wynosi: należność główna – 168.199,44 zł, odsetki umowne – 5.599,41 zł, odsetki przeterminowane – 2.325,52 zł, opłaty i prowizje – 175,94 zł. Łącznie zadłużenie pozwanej na ten dzień określono na kwotę 176.124,37 zł. Nadto wierzyciel wskazał, iż od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty bank będzie miał prawo do naliczania dalszych odsetek za opóźnienie w wysokości ustawowej. Postanowieniem z dnia 07 września 2009 roku wydanym w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w M. nadał przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności i zasądził od pozwanej na rzecz wierzyciela kwotę 84,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (tytuł wykonawczy – k. 20 – 21).

W dniu 23 września 2009 roku Bank złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w N. B. C. (2) o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanej w oparciu o w/w tytuł wykonawczy (wniosek – k. 23 – 24).

Postępowanie to prowadzone było pod sygn. akt KM 925/09 i w zakresie dotyczącym egzekucji z nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...) zostało umorzone w dniu 01 czerwca 2012 roku z uwagi na to, iż nikt nie przystąpił do drugiej licytacji nieruchomości, a wierzyciel nie złożył wniosku o przejęcie nieruchomości na własność (postanowienie z dnia 01.06.2012r – k. 25).

Całe postępowanie prowadzone pod sygn. akt (...) zostało umorzone postanowieniem Komornika z dnia 27 lipca 2012 roku wobec bezskuteczności przedmiotowej egzekucji. Koszty tego postępowania zostały ustalone na kwotę 3.478,55 zł i pokrył je w całości wierzyciel (postanowienie z dnia 27.07.2012r – k. 26 – 27).

Z dniem 4 stycznia 2013 roku zostało wpisane do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego połącznie spółki przejmującej tj. Banku (...) Spółka Akcyjna we W., oraz (...) Bank S.A. w W., jako spółki przejmowanej. Połącznie to nastąpiło w trybie łączenia się przez przejęcie tj. zgodnie z art 492 § 1 pkt 1 k.s.h. tj. przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą (wydruk z Monitora Sądowego i Gospodarczego – k. 28).

Postanowieniem z dnia 23 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w M. w sprawie sygn. akt (...) nadał klauzulę wykonalności wyżej opisanemu i wystawionemu przeciwko pozwanej tytułowi wykonawczemu na rzecz nowego wierzyciela Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., na którego przeszło uprawnienie dotychczasowego wierzyciela i zasądził od pozwanej na rzecz wierzyciela kwotę 82,99 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (postanowienie z 25.03.2013r – k. 22).

W dniu 25 października 2013 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K., zgodnie z którą to zbył on na rzecz funduszu wierzytelności z tytułu należności głównych opisane w załączniku do umowy wraz z odnoszącymi się do nich zabezpieczeniami oraz innymi prawami związanymi z daną wierzytelnością i jej zabezpieczeniem, w tym w szczególności roszczeniami o zaległe odsetki, kary umowne i zwroty kosztów i opłat. Jedną z wierzytelności objętych przedmiotową umową była również wierzytelność przysługująca zbywcy wobec pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy kredytu w kwocie 176.038,36 zł, na którą składały się kapitał: 168.033,45 zł, odsetki umowne – 5.599,41 zł, odsetki karne – 2.325,52 zł i koszty – 80,00 zł (umowa cesji wierzytelności wraz z załącznikami – k. 29 – 39).

Po zawarciu przedmiotowej umowy powód został wpisany do księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości, jako wierzyciel uprawniony z tytułu hipotek ustanowionych na niej tytułem zabezpieczenia kredytu (wydruki z KW – k. 40 – 43).

Nadto pismem z dnia 27 stycznia 2015 roku powód zawiadomił pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności (zawiadomienie – k. 68)

Pismem z dnia 30 grudnia 2015 roku powód wezwał dłużniczkę do zapłaty kwoty objętej pozwem (wezwanie – k. 44 – 46, wydruk – k. 71).

Powyższy stan faktyczny wynikał z przedstawionych przez powoda i niepodważonych skutecznie w ramach niniejszego procesu dokumentów. W dużej części był on bezsporny, a w zakresie dotyczącym sprzedaży wierzytelności oraz czynności egzekucyjnych podejmowanych przez wierzyciela wynikał on z dokumentów, mających w większości walor dokumentów urzędowych (postanowienia Komornika, postanowienia Sądu Rejonowego w (...), tytuł wykonawczy) czy też dokumentów prywatnych sporządzonych z podpisami notarialnie poświadczonymi, z tym że złożonych do akt sprawy niniejszej w formie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego ustanowionego w sprawie (art 129 § 2 k.p.c., art 6 ust 3 ustawy z dnia 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych). Dokumenty urzędowe złożone w sprawie niniejszej korzystały z domniemania wskazanego w art 244 § 1 k.p.c., a pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, które podważałyby ich wiarygodność. Wnioski dowodowe pozwanej zawarte w piśmie z dnia 22 marca 2016r (k. 79 – 80) podlegały pominięciu, albowiem okoliczności, których one dotyczyły nie miały w sprawie niniejszej żadnego znaczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia powoda w sprawie niniejszej była umowa cesji zawarta przez niego oraz poprzedniego wierzyciela pozwanej, a także umowa kredytu zawarta pomiędzy pozwaną, a pierwotnym wierzycielem.

Zgodnie treścią z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania – wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Bank w oparciu o przepis art. 92a ust. 1 pkt 1) Prawa Bankowego posiada uprawnienie do zawierania umów przelewu wierzytelności z funduszem sekurytyzacyjnym.

W sprawie niniejszej najdalej idącym zarzutem podniesionym przez pozwaną jest zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda. Strona pozwana zarzut ten wywodzi z dwóch elementów: po pierwsze nie zachowania przez strony umowy cesji wierzytelności formy pisemnej (protokół rozprawy z dnia 11.04.2011r – k. 100), po drugie nie uzyskania zgody pozwanej na przelew wierzytelności (braku poinformowania pozwanej o tej cesji).

Odnosząc się do pierwszego z tych zarzutów wskazać należy, iż jest on bezzasadny. Stosownie do treści art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Jednakże przepis ten nie przewiduje rygoru nieważności w razie dokonania przelewu bez zachowania wymogu formy pisemnej. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 74 § 1 k.c., niezachowanie formy pisemnej zastrzeżonej w art. 511 k.c. nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 lutego 2002r. sygn. akt II CKN 1160/09). Zatem za wyjątkiem dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron (którego dotyczy art. 74 § 1 k.c.) nie ma żadnych ograniczeń do dowodzenia zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Strona powodowa w tej sytuacji ma jeszcze cały wachlarz innych środków dowodowych przy pomocy których może udowodnić tę okoliczność. W sprawie niniejszej bezsporne było, iż powód podpisał z bankiem umowę przelewu wierzytelności z dnia 26 października 2013 roku. W tym zakresie strona pozwana nie zgłaszała do daty zamknięcia rozprawy żadnych zarzutów dotyczących samych umów, jak np. kwestii legitymacji osób, które je podpisały w imieniu stron, a zatem powyższe uznać należało za bezsporne i przyznane. Zaś na okoliczność, iż przedmiotem tej umowy była również wierzytelność wobec pozwanego przedstawiła dowód w postaci wyciągu z listy wierzytelności (k. 35 - 36). Stąd też zarzut pozwanej w tym zakresie był całkowicie bezzasadny, a powód udowodnił to, iż zawarł umowę cesji właśnie tej wierzytelności objętej przedmiotem sporu.

Odnosząc się jeszcze należy jeden pogląd w zakresie sposobu rozumienia art. 511 k.c. wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 08 marca 2005 roku sygn. akt I ACa 1516/04 zgodnie z którym ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej.

Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. Przyjmując tę koncepcję, w sprawie niniejszej również powód zachował ten wymóg, bowiem w/w pisma zawiadamiające o dokonaniu cesji wierzytelności są właśnie pismami stwierdzającymi, że umowa przelewu została między stronami zawarta.

Jeżeli chodzi o kolejny zarzut pozwanej tj. brak jej zgody na dokonanie cesji wierzytelności (poinformowania o tej cesji) wskazać należy, iż zarzut ten również jest bezzasadny. Przede wszystkim polskie ustawodawstwo nie zawiera zakazu dokonywania cesji wierzytelności wynikających z umów kredytu konsumenckiego. Ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 roku, znajdująca w sprawie niniejszej zastosowanie ograniczeń takich nie zawiera, jedynie w art. 10 ust 1 ustawodawca wskazał, iż wyłączenie lub ograniczenie zarzutów przysługujących konsumentowi w razie przelewu wierzytelności z umowy o kredyt konsumencki jest bezskuteczne, a zatem co do zasady również dopuścił cesję wierzytelności z takich umów wprowadzając jedynie pewne ograniczenia, co do jej skutków. Również art. 385³ pkt 5 k.p.c. nie jest takim ograniczeniem. Przepis ten dotyczy sytuacji, gdy w umowie zawartej z konsumentem taki zapis został zastrzeżony, a pojawiają się wątpliwości interpretacyjne z nim związane. Ustawodawca w tym zakresie wskazał, iż w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności zezwalają kontrahentowi konsumenta na przeniesienie praw i przekazanie obowiązków wynikających z umowy bez zgody konsumenta. Na powyższe wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 września 2008 roku sygn. akt V CSK 105/08 zaliczając w art. 385³ pkt 5 k.c. "przeniesienie praw i przekazanie obowiązków wynikających z umowy" do katalogu niedozwolonych postanowień umownych, ustawodawca miał na celu ochronę konsumenta przed nieoczekiwaną, dokonaną w nieprzewidywalnej dla niego chwili zmianą osoby kontrahenta zobowiązanego do świadczeń wynikających z umowy. Nie ustanowił natomiast zakazu zbywania wierzytelności bez zgody konsumenta. Sama zmiana osoby wierzyciela w odniesieniu do ściśle określonej wierzytelności nie prowadzi zresztą ani do zmiany tożsamości stosunku zobowiązaniowego ani do tak poważnych trudności dla dłużnika, że dla ochrony jego interesów należałoby jej zakazać. Za błędny należy uznać pogląd, że art. 385³ pkt 5 k.c. może być uznany za ustawowy zakaz przelewu wierzytelności w sytuacji, w której umowa nie zawiera określonych w nim postanowień. Artykuł 385³ k.c. dotyczy niedozwolonych postanowień umownych i nie może znaleźć zastosowania do umowy, która takich postanowień nie zawiera. Ma on charakter reguły interpretacyjnej, która ukierunkowuje ocenę konkretnego postanowienia umowy w sytuacji, gdy zachodzą w tym przedmiocie wątpliwości. Oznacza to, że odnośne klauzule mogą zostać uznane za niedozwolone wobec konsumentów, a w razie wątpliwości powinny być za takie uznane. Pogląd ten powielony został następnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 07 kwietnia 2011 roku sygn. akt IV CSK 422/10. Sąd Okręgowy pogląd ten również podziela i w związku z powyższym ten zarzut pozwanej również uznać należało za bezzasadny, albowiem w sprawie niniejszej w umowie nie ma żadnych zapisów dotyczących kwestii cesji wierzytelności.

Reasumując zatem powód w sprawie niniejszej w sposób skuteczny udowodnił swoją legitymację procesową czynną. W tej sytuacji należało przejść już do samych zarzutów dotyczących wierzytelności. Najdalej idącym z nich był zarzut przedawnienia roszczenia. Do roszczeń powoda w sprawie niniejszej znajdzie zastosowanie drugi ze wskazanych w art. 118 k.c. terminów przedawnienia tj. termin trzyletni, albowiem zarówno wierzyciel pierwotny, jak i obecnie powód są przedsiębiorcami. Kolejną kwestią jest kwestia ustalenia wymagalności roszczenia powoda. Bezapelacyjnie roszczenie to stało się wymagalne najwcześniej w dniu 01 lipca 2009 roku, wtedy bowiem najwcześniej przypadał 30 - dniowy termin spłaty wypowiedzianego zobowiązania. Jeżeli zaś chodzi o zobowiązania wymagalne już w dacie wypowiedzenia umowy, to najwcześniej stały się one takie z końcem grudnia 2008 roku, zgodnie bowiem z twierdzeniami pozwanej, do tej daty spłacała ona kredyt regularnie, a zatem roszczenie to najwcześniej stało się wymagalne po dniu 01 stycznia 2009 roku. Tymczasem przed dniem 7 września 2009 roku pierwotny wierzyciel złożył do Sądu Rejonowego w M. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez siebie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, potem w dniu 23 września 2009 roku złożył wniosek o wszczęcie egzekucji. Wszystkie te czynności przerywały bieg terminu przedawnienia stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c.. Kolejny raz przedawnienie rozpoczęło swój bieg w dniu 28 lipca 2012 roku, ale przed jego upływem wierzyciel w marcu 2013 roku złożył wniosek do Sadu

Rejonowego w M.o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela. Czynność ta ponownie przerwała bieg terminu przedawnienia roszczenia, który to termin od dnia 25 marca 2013 roku (data nadania klauzuli) zaczął biec ponownie i tym samym bez wątpienia roszczenie powoda nie jest roszczeniem przedawnionym, albowiem pozew wpłynął do Sądu w dniu 20 stycznia 2016 roku (a roszczenie przedawniłoby się najwcześniej 26 marca 2016 roku).

Wreszcie na koniec należy odnieść się do ostatniego z postawionych przez pozwanego zarzutów tj. zarzutu nieudowodnienia wysokości przysługującego powodowi roszczenia, aczkolwiek wprost zarzut ten de facto nie został wyartykułowany. Bez wątpienia w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego nie wyegzekwowano od pozwanej kwoty zadłużenia. Nie doprowadziło do tego również zajęcie nieruchomości, która nadal stanowi własność pozwanej. Pozwana de facto nie zakwestionowała w sprawie niniejszej samego istnienia wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu. Co do zasady w przypadku umowy kredytu, podobnie jak w przypadku umowy pożyczki w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt I ACa 174/14). W sprawie niniejszej pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów spłaty przedmiotowego kredytu. Jednakże powód oprócz kwoty kapitału dochodził również należności ubocznych tj. odsetek skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu i kosztów. W tym zakresie to już bez wątpienia na powodzie spoczywał ciężar dowodu. Ciężarowi temu powód podolał. Przede wszystkim przedstawił tytuł wykonawczy wystawiony na rzecz poprzedniego wierzyciela (k. 20 - 21) mający walor dokumentu urzędowego. Niemniej abstrahując od oceny możliwości potraktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowego, nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego. Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracownika Banku. Natomiast dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała nieograniczonym wachlarzem środków dowodowych, w tym choćby w postaci dokumentu prywatnego, potwierdzającego sporne zadłużenia, czego z kolei pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Nie wykazała bowiem, że faktycznie spłaciła zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez Bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwana nie podjęła w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty rzezonowanego zadłużenia, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwaną skutku. W tym miejscu jedynie na marginesie należy podnieść, że argumentacja ta dotycząca charakteru i mocy dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie jeszcze na gruncie art. 95 ust. 1 Prawa bankowego w brzmieniu sprzed powołanej nowelizacji (wyrok SA w Poznaniu z 17 lutego 2010 r., I ACa 89/10, LEX nr 628226), czego w odniesieniu do mocy dowodowej wyciągów z ksiąg bankowych jako dokumentów prywatnych nie zmienia nawet wskazana nowelizacja. Także w literaturze przedmiotu panuje zgodność co do tego, że wyciągi z ksiąg bankowych stanowią co najmniej dokumenty prywatne, niezależnie od poglądów, co do ich urzędowego charakteru (Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art. 95 Prawa bankowego, Lex). W sprawie niniejszej powód wreszcie przedstawił również dowód z dokumentu urzędowego tj. bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego przez Sąd Rejonowy w Mławie w sprawie sygn. akt I Co 1475/09 klauzulą wykonalności. Nawet w obecnym brzmieniu przepisów prawa bankowego bez wątpienia bankowy tytuł egzekucyjny z momentem w którym staje się częścią orzeczenia Sądu i tytułu wykonawczego jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.c., albowiem w tym momencie staje się on częścią orzeczenia Sądu, które to wydane jest w trybie przepisów kodeksu postępowania cywilnego i prawa bankowego i stanowi urzędowe zaświadczenie tego co w nim stwierdzono. Tak wystawiony tytuł wykonawczy jest przecież podstawą egzekucji. A zatem wystarczyło wyliczyć wartość wierzytelności opisanej w tym tytule wykonawczym według stanu z dnia 19 stycznia 2016 roku tj. daty poprzedzającej dzień wniesienia pozwu. Na kwotę tę składają się zatem:

- należność główna w wysokości 168.199,44 zł,

- odsetki za okres do dnia 30 lipca 2009 roku w wysokości 7.924,93 zł,

- koszty w kwocie 175,94 zł

- dalsze należne odsetki od dnia 30.07.2012r do dnia cesji wierzytelności w wysokości odsetek ustawowych liczone do dnia wniesienia pozwu od kwoty 176.124,37 zł (w kwocie skapitalizowanej 138.467,43 zł, przy czym powód dochodził dużo mniejszej kwoty bowiem liczył je od dnia dokonania cesji wierzytelności).

W zakresie kosztów procesu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 15.417,00 zł (opłata od pozwu 1.000,00 zł + wynagrodzenie radcy prawnego 14.400,00 zł + opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, stosując przytoczone wyżej przepisy prawa.